

S

- de Salviano Interdicto. pag. 1434. lib. 45. tit. 33
 de Senatoribus. 248. * 1. 9.
 de Scto Macedoniano. 567. * 14. 6.
 — Silaniano. 938. * 29. 5.
 ad Sctum Tertullianum. 1234. * 38. 17.
 — Trebellianum. 1121. * 56. 1.
 — Turpillianum. 1614. * 48. 16.
 — Velleianum. 587. * 16. 1.
 de Sententiam passis. 1635. * 48. 25.
 de Separationibus. 1585. * 42. 6.
 de Sepulchro violato. 1875. * 47. 12.
 de Servis exportandis. 651. * 18. 7.
 de Servitute legata. 1027. * 53. 3.
 de Servitutibus. 427. * 8. 1.
 — Prædiorum rustic. 434. * 8. 5.
 — Prædiorum urban. 429. * 8. 2.
 de Servo corrupto. 494. * 11. 3.
 Si ager vectigalis. 401. * 6. 3.
 — à parente quis manumissus. 1190. * 37. 13.
 — cui plus, quam per L. Falcid. 1119. * 53. 3.
 — ex noxali causa agatur. 269. * 2. 9.
 — familia furtum fecisse dic. 1557. * 47. 6.
 — ingenuus esse dicitur. 1327. * 40. 14.
 — is, qui testamento liber. 1555. * 47. 4.
 — mentor falsum modum dixerit. 498. * 11. 6.
 — mulier ventris nomine. 806. * 25. 6.
 — pars hereditatis petatur. 586. * 3. 4.
 — pendente appellatione. 1646. * 49. 15.
 — quadrupes pauperiem fec. dic. 448. * 9. 1.
 — quid in fraudem patroni. 1215. * 38. 5.
 — quis aliquem testari prohib. 943. * 29. 6.
 — cautionibus in judic. sist. 271. * 2. 11.
 — in jus vocatus non herit. 265. * 2. 5.
 — jus dicenti non obtemper. 262. * 2. 5.
 — ommissa causa testamenti. 935. * 29. 4.
 — servitus vindicetur. 441. * 8. 5.
 — tabule testamenti extabunt. 1161. * 37. 2.
 — tabule testamenti nullæ extab. 1216. * 38. 6.
 — Tutor vel Curat. Magistratus creatus. 1645. * 49. 16.
 — ventris nomine muliere in possess. 806. * 25. 5.
 — Ususfructus petetur. 420. * 7. 6.
 de Solutionibus et Liberationibus. 1508. * 46. 3.
 Solutio matrimonio. 785. * 24. 3.
 de Sponsalibus. 744. * 23. 1.
 de Statu hominum. 259. * 1. 5.
 — liberis. 1504. * 40. 7.
 — Stellionatus. 1580. * 47. 20.
 de Stipulatione servorum. 1488. * 45. 3.
 de Stipulationibus Prætoris. 1527. * 46. 5.
 de Successorio Edicto. 1220. * 38. 9.
 de Suis et legit. hered. 1250. * 38. 16.
 de Supellectili legata. 1049. * 35. 10.
 de Superficiebus. 1411. * 43. 18.
 de Suspectis tutoribus et curator. 858. * 26. 10.

videri eum ab herede præcario habere. — § 2. Illud tamen videamus, quale sit, si a me præcario rogaveris, et ego eam rem alienavero: an præcarium duret, re ad alium translata? Et magis est, ut si ille non revocet, posse interdiceret, quasi ab illo præcario habeas, non quasi a me: et si passus est aliquo tempore a se præcario habere, recte interdiceret, quasi a se præcario habeas.

§ 3. Eum quoque præcario teneri voluit prætor, qui dolo fecit, ut habere desineret²⁴. Illud adnotatur, quod culpam non præstat [is,] qui præcario rogavit, sed solum dolum²⁵ præstat: quanquam is, qui commodatum suscepit, non tantum dolum, sed etiam culpam²⁶ præstat; nec immerito dolum solum præstat is, qui præcario rogavit: cum totum hoc ex liberalitate descendat ejus, qui præcario concessit, et satis sit, si dolum tantum præstetur. Culpam tamen dolo proximam contineri quis merito dixerit²⁷. — § 4. Ex hoc interdicto restitui debet in pristinam causam: quod si non fuerit factum, condemnatio in tantum fiet, quanti interfuit actoris, ei rem restitui ex²⁸ eo tempore, ex quo interdictum editum est. Ergo et fructus ex die interdicti editi præstabuntur. — § 5. Si servitute usus non fuit is, qui præcario rogavit, ac per hoc amissa sit: videamus, an interdicto teneatur? Ego arbitrator, non alias, quam si dolo²⁹ fecerit. — § 6. Et generaliter erit dicendum, in restitutionem venire dolum, et culpam latam³⁰ dumtaxat, cætera non venire. Plane post interdictum editum oportebit, et dolum, et culpam, et omnem causam venire: nam ubi moram³¹ quis fecit præcario, omnem causam debet constituit. — § 7. Interdictum hoc et post³² annum competere Labeo scribit: eoque iure utimur; cum enim nonnunquam in longum tempus præcarium concedatur, absurdum est dicere, interdictum locum non habere post annum. — § 8. Hoc interdicto heres ejus, qui præcario rogavit, tenetur³³, quemadmodum ipse: ut sive habet, sive dolo fecit, quominus haberet vel ad se perveniret, teneatur: ex dolo autem defuncti hactenus, quatenus ad eum pervenit.

9. GAIUS, lib. 26, ad Edictum provinciale.

Præcaria possessio constitui potest vel inter præsentem, vel inter absentes: veluti per epistolam, vel per nuncium.

10. POMPONIUS, lib. 5, ex Plautio.

Quamvis ancillam quis præcario rogaverit, id actum videtur³⁴, ut³⁵ etiam quod ex ancilla natum esset, in eadem causa haberetur.

11. CELSUS, lib. 7 Digestorum.

Si debitor rem pignoratam præcario rogaverit³⁶, soluta pecunia, præcarium solvitur; quippe id actum est, ut usque eo præcarium teneret.

12. IDEM, lib. 25 Digestorum.

Cum præcario aliquid datur, si convenit, ut in calendis Julias præcario possideat: nunquid exceptione adjuvandum est, ne ante ei possessio auferatur? Sed nulla vis est hujus conventionis, ut rem alienam domino invito possidere liceat. — § 1. Præcario rogatio et ad heredem³⁷ ejus, qui concessit, transit; ad heredem autem ejus, qui præcario rogavit, non transit: quippe ipsi dumtaxat, non etiam heredi concessa possessio est.

13. POMPONIUS, lib. 35, ad Quintum Mucium.

Si servus tuus³⁸ tuo mandato præcario rogaverit, vel ratum habueris, quod ille rogavit tuo nomine: teneberis, quasi præcario habeas. Sed si te ignorante, suo nomine vel servus vel filius rogaverit, non vidris tu præcario habere: sed illi erit actio de peculio, vel de in rem verso.

14. PAULUS, lib. 15, ad Sabinum.

Interdictum de præcariis merito introductum est, quia nulla eo nomine juris³⁹ civilis actio esset: magis enim ad donationes⁴⁰, et beneficii causam, quam ad negotii contracti spectat præcarii conditio.

15. POMPONIUS, lib. 29, ad Sabinum.

Et habet summam æquitatem, ut eatenus quisque nostro utatur, quatenus⁴¹ ei tribuere velimus. — § 1. Hospites, et qui gratuitam habitationem accipiunt, non intelliguntur præcario habitare. — § 2. Præcario habere etiam ea, quæ in jure consistunt, possumus, ut immissa⁴² vel protecta. — § 3. Cum quis de re sibi restituenda cautum habet, præcarium interdictum ei non competit. — § 4. Eum, qui præcario rogaverit, ut sibi possidere liceat, nancisci possessionem⁴³ non est dubium. An is quoque possideat, qui rogatus sit, dubitatum est? placet autem, pen. s.

24. L. 151, l. 150, infr. de reg. jur. — 25. L. 25, infr. d. t. — 26. L. 5, § 2, supr. commodati. — 27. § 5, in fin.; § 6, infr. hic; L. 1, § 1, supr. si mentor fals. mod.; L. 29, in pr. supr. mandati. — 28. L. 3, supr. de interdict. — 29. § 5, supr. h. l. — 30. d. § 3. — 31. L. 4, § 2, supr. fin. regund.; L. 51, in pr. supr. de reb. cred. — 32. L. ult. C. h. l.; L. 35, infr. de oblig. et act. — 33. d. L. ult.; § 1, infr. de divers. temporal. præter. — 34. Immo vide L. 1, § 5, supr. depositi. — 35. L. 5, § 3, supr. commodati; L. 14, § 15, infr. de furt. — 36. l. 6, in fin. supr. h. t. — 37. L. 8, § 2, supr. cod. — 38. L. 4, § 2; L. 6, § 1, supr. cod. — 39. L. 14, § 11, infr. de furt. — 40. L. 1, § 1, supr. h. t.; d. L. 14, § 11.

utrumque esse eum hominem, qui præcario datus esset: penes eum⁴⁴, qui rogasset, qua possederat corpore; penes dominum, quia non decesserit animo possessione. — § 5. Quo quis loco præcario aut possideat, aut cæperit possidere, nihil refert, quod ad hoc interdictum pertinet.

16. IDEM, lib. 32, ad Sabinum.

Si adoptavero eum, qui præcario rogaverit, ego quoque præcario possidebo.

17. IDEM, lib. 25, ad Sabinum.

Qui præcario fundum possidet, ex interdicto Uti possidetis adversus omnes⁴⁵, præter eum, quem rogavit, uti potest.

18. JULIANUS, lib. 15 Digestorum.

Unusquisque potest rem suam, quamvis⁴⁶ non possideat, præcario dare ei, qui possideat.

19. IDEM, lib. 49 Digestorum.

Duo in solidum præcario habere non magis possunt, quam duo⁴⁷ in solidum vi possidere, aut clam: nam neque justæ neque injustæ possessiones duæ concurrere possunt. — § 1. Qui servum⁴⁸ meum præcario rogat, videtur a me præcario habere, si hoc ratum habuero: et ideo præcario interdicto mihi tenebitur. — § 2. Cum quid præcario rogatum est, non solum interdicto uti possumus, sed et incerti conditione, [id est], præscriptis⁴⁹ verbis.

20. ULPIANUS, lib. 2 Responsorum.

Ea, quæ distracta sunt, ut præcario penes emptorem essent, quoad pretium universum persolveretur, si per emptorem stetit, quo minus persolveretur, venditorem posse consequi.

21. VENULEIUS, lib. 4 Actionum.

Cum præcario quis rogat, ut ipsi in eo fundo morari liceat, supervacuum est adjici, ipsi, suisque: nam per ipsum suis quoque permissum uti videtur.

22. IDEM, lib. 5 Interdictorum.

Si is, qui pro⁵⁰ possessore possideret, præcario dominum rogaverit, ut sibi retinere rem liceret; vel is, qui alienam rem emisset, dominum rogaverit: apparet eos præcario possidere; nec existimandos mutare sibi causam possessionis, quibus a domino concedatur præcario possidere: nam et si id, quod possideas, alium præcario rogaveris, videri te desinere ex prima causa possidere, et incipere ex præcario habere: et contra⁵¹ si possessorem præcario rogaverit, qui rem advocare ei posset, teneri eum præcario, quoniam aliquid ad eum per hanc præcarii rogationem pervenit, id est, possessio⁵², quæ aliena sit. — § 1. Si pupillas sine tutoris auctoritate præcario rogaverit, Labeo ait habere eum præcariam possessionem, et hoc interdicto teneri: nam quo magis naturaliter possideretur, nullum locum esse tutoris auctoritate; recteque dici, quod præcario habes; quia quod possideat, ex ea causa possideat, ex qua rogaverit; nihilque novi [per] prætorem constituendum: quoniam, sive habeat rem, officio judicis teneretur; sive non habeat, non teneatur.

TIT. XXVII.

DE ARBORIBUS CÆDENDIS.

1. ULPIANUS, lib. 71, ad Edictum.

Ait prætor: Quæ arbor¹ ex ædibus tuis in ædes illius impendet, si² per te stat, quominus eam adimas: tunc, quominus illi³ eam arborem⁴ adimere sibi que habere liceat, vim fieri veto. — § 1. Hoc interdictum prohibitorium est. — § 2. Si arbor ædibus alienis impendeat, utrum totam arborem jubeat prætor adimi, an vero id solum, quod superexcurret, queritur? Et Rutilius ait, a stirpe excidendam, idque plerisque videtur verius: et nisi adimet dominus arborem, Labeo ait permitti ei, cui arbor officeret, ut si vellet, succideret eam, lignaque tolleret. — § 3. Arboris appellatione etiam⁵ vites continentur. — § 4. Non solum autem domino ædium, sed etiam ei, qui ususfructum habet, competit hoc interdictum: quia et ipsius interest⁶, arborem istam non impendere. — § 5. Præterea

41. L. 2, § 2, supr. h. t. — 42. L. 3, supr. cod. — 43. L. 4, § 1, supr. cod. — 44. L. 5, § 5, de acquir. vel amit. poss. — 45. L. 1, in fin. supr. uti possidetis. — 46. L. 22, in pr. infr. h. l. — 47. L. 5, § 5, supr. de acquir. vel amit. poss. — 48. L. 16, infr. de oblig. et act. — 49. L. 4, § 2, supr. h. t. — 50. L. 15, supr. cod. — 51. L. 7, supr. cod. — 52. L. 6, in fin. supr. cod. — Tr. XXVII. — 1. § 5, infr. h. l. — 2. § 6, infr. h. l. — 3. § 4, infr. h. l. — 4. § 1, infr. h. l. — 5. L. 5, in pr. infr. arbor. furtim cæsar. — 6. Arg. L. 7, § 2, supr. de usufr.

probandum est, si arbor communibus ædibus impendat, singulos dominos habere hoc interdictum, et quidem in solidum: quia et servitutium vindicationem singuli habeant. — § 6. Ait prætor: *Si per te stat, quominus eam adimas: quominus illi eam arborem adimere liceat, vim fieri veto.* Prius itaque tibi datur adimendi facultas: si tu non facias, tunc vicino prohibet vim fieri adimere volenti. — § 7. Deinde ait prætor: *Quæ arbor ex agro tuo in agrum illius impendat, si per te stat, quominus pedes quindecim a terra eam altius coerceas, tunc, quominus illi ita coerere, lignaque sibi habere liceat, vim fieri veto.* — § 8. Quod ait prætor, ex lex 12 tabularum efficere voluit, ut quindecim pedes altius rami arboris circumcidantur: et hoc idcirco effectum est, ne umbra arboris vicino prædio noceret. — § 9. Differentia duorum capitum interdicti hæc est: Si quidem arbor ædibus impendat, succidi eam præcipitur: si vero agro impendat, tantum usque ad quindecim pedes a terra coerceri.

2. POMPONIUS, lib. 54, ad Sabinum.

Si arbor ex vicini fundo vento inclinata in tuum fundum sit: ex lege 12 tabularum de adimenda ea recte agere potes, *jus ei non esse ita arborem habere.*

TIT. XXVIII.

DE GLANDE LEGENDA.

1. ULPIANUS, lib. 71, ad Edictum.

Ait prætor, *Glandem, quæ ex illius agro in tuum cadat, quominus illi tertio quoque die legere, auferre liceat: vim fieri veto.* — § 1. Glandis nomine omnes fructus continentur.

TIT. XXIX.

DE HOMINE LIBERO EXHIBENDO.

1. ULPIANUS, lib. 71, ad Edictum.

Ait prætor: *Quem liberum dolo malo retines, exhibeas.* — § 1. Hoc interdictum proponitur tuendæ libertatis causa: videlicet, ne homines liberi retineantur a quoquam.

2. VENULEIUS, lib. 4 Interdictorum.

Nihil enim multum a specie servientium differunt, quibus facultas non datur recedendi.

3. ULPIANUS, lib. 71, ad Edictum.

Quod et lex Favia² prospexit, neque hoc interdictum aufert legis Faviæ executionem: nam et hoc interdicto agi poterit, et nihilominus accusatio legis Faviæ institui: et versa vice, qui egit Favia, poterit nihilominus etiam hoc interdictum habere, præsertim cum alius interdictum, alius Faviæ actionem habere possit. — § 1. Hæc verba, *quem liberum*, ad omnem liberum pertinent: sive pubes sit, sive impubes; sive masculus, sive femina; sive unus, sive plures: sive sui juris sit, sive alieni: hoc enim tantum spectamus, an liber sit. — § 2. Is tamen, qui in potestate habet, hoc interdicto non tenebitur: quia dolo malo non videtur habere, qui suo⁴ jure utitur. — § 3. Si quis eum, quem ab hostibus redemit, retineat: in ea causa est, ut interdicto non teneatur⁵: non enim dolo malo facit. Plane si offertur pretium, interdictum locum habet. Sed et si eum remisit pretio non accepto, dicendum est, interdicto locum fore, si posteaquam semel remisit, velit retinere. — § 4. Si eum quis retineat filium, quem non habet in potestate: plerumque sine dolo malo facere videbitur; pietas enim genuina efficit sine dolo malo retineri: nisi si evidens dolus malus intercedat. Proinde et si libertum suum, vel alium, vel noxæ deditum adhuc impuberem: idem erit dicendum. Et generaliter, qui justam causam habet hominis liberi apud se retinendi, non videtur dolo malo facere.

§ 5. Si quis volentem retineat, non videtur dolo malo retinere. Sed quid si [volentem] quidem retineat, non tamen sine calliditate circum-

7. L. 17, supr. de servit.; L. 4, § 3; L. 6, § 4, supr. si servit. vind.
Tit. XXVIII. — 1. L. 9, § 1, supr. ad exhibend. — 2. L. 256, § 1, infr. de verb. sign.
Tit. XXIX. — 1. Lib. 8, C. 8. — 2. L. 6, in fin.; L. 5, C. ad leg. Fab. de plagiar. — 3. L. 1, infr. de verb. sign.; L. 5, § 1, supr. de negot. gest.; L. 1, § 1, supr. de precu. constit. — 4. L. 16, supr. de damno infect. — 5. Arg. L. 2, C. de postum.; L. 15, L. 21, in pr. infr. de captiv.; L. 20, § 1, supr. qui testam. facere; L. 45, in fin. supr. de legat. 1. — 6. L. un. § 2, C. de raptu virg. — 7. L. 4, § 1, infr. h. t. — 8. L. 1, supr. ad exhibend. — 9. L. 15, supr.

ventum, vel seductum, vel sollicitatum, neque bona vel probabili ratione hoc facit? Recte dicitur dolo malo retinere. — § 6. Is qui nescit apud se esse hominem liberum, dolo malo caret: sed ubi certioratus retinet, dolo malo non caret. — § 7. Plane, si dubitat, utrum liber, an servus sit, vel facit status controversiam: recedendum erit ab hoc interdicto, et agenda causa libertatis; etenim recte placuit, tunc demum hoc interdictum locum habere, quotiens quis pro certo liber est. Cæterum si quaeratur de statu, non oportet præjudicium fieri alienæ cognitioni. — § 8. Ait prætor exhibeas. Exhibere⁸ est, in publicum producere, et videndi tangendique hominis facultatem præbere: proprie autem exhibere est, extra secretum habere. — § 9. Hoc interdictum omnibus⁹ competit: nemo enim prohibendus est libertati favere. — § 10. Plane ex causa suspecta¹⁰ personæ removendæ sunt, si forte talis persona sit, quam verisimile est colludere, vel calumniari. — § 11. Sed [et] si mulier¹¹ vel pupillus hoc interdictum desideret, pro cognato, vel parente, vel affine suo solliciti, dandum esse eis interdictum, dicendum est: nam et publico¹² judicio reos facere possunt, dum suas suorumque injurias exsequuntur. — § 12. Si [tamen] plures sunt, qui experiri volunt, eligendus est a prætore, ad quem maxime res pertinet¹³, vel is, qui idoneior¹⁴ est; et est optimum, ex conjunctione, ex fide, ex dignitate actorem hoc interdicto eligendum. — § 13. Si tamen, posteaquam hoc interdictum actum est, alius hoc interdictum agere desideret: palam erit, postea alii non facile dandum, nisi si de perfidia prioris poterit aliquid dici. Itaque causa cognita amplius quam semel interdictum hoc erit movendum. Nam nec in publicis judiciis permittitur amplius agi, quam semel actum est, quam si prævaricationis¹⁵ fuerit damnatus prior accusator. Si tamen reus condemnatus malit litis astimationem sufferre, quam hominem exhibere: non est iniquum, sæpius in eum interdicto experiri, vel eidem sine exceptione, vel alii. — § 14. Hoc interdictum et in absentem esse rogandum Labeo scribit: sed si non defendatur, in bona ejus eundem ait. — § 15. Hoc interdictum perpetuum est.

4. VENULEIUS, [lib. 4 Interdictorum].

Si quis liberum hominem ignorantem suum statum retineat, tamen, si dolo malo retinet, cogitur exhibere. — § 1. Trebatius quoque ait non teneri eum, qui liberum hominem pro servo bona¹⁶ fide emerit et retineat. — § 2. Nullo tempore dolo malo retineri homo liber debet: adeo ut quidam putaverint, nec modicum tempus ad eum exhibendum dandum, quoniam præteriti facti poena præstanda est. — § 3. Creditori non competit interdictum, ut debitor exhiberetur: nec enim debitorem latitantem exhibere quisquam cogitur, sed in bona ejus ex edicto prætoris¹⁷ litur.

TIT. XXX.

DE LIBERIS EXHIBENDIS, ITEM DUCENDIS.

1. ULPIANUS, [lib. 71, ad Edictum].

Ait prætor, *Qui quæve in potestate Lucii Titii est, si is eam apud te est, dolo malo tuo factum est, quominus apud te esset, ita eum eamve exhibeas.* — § 1. Hoc interdictum proponitur adversus eum, quem quis exhibere desiderat eum, quem in potestate sua esse dicit. Et ex verbis apparet, ei, cujus in potestate est, hoc interdictum competere. — § 2. In hoc interdicto prætor non admittit causam, cur apud eum sit is, qui exhiberi debet, quemadmodum in superiore interdicto: sed omnimodo restituendum putavit, si in potestate est. — § 3. Si vero mater sit, quæ retinet, apud² quam interdum magis, quam apud patrem, morari filium debere, ex justissima scilicet causa, et divus Pius decrevit, et a Marco et a Severo rescriptum est: æque subveniendum ei erit per exceptionem. — § 4. Pari modo si judicatum fuerit, non esse eum in potestate, et si per injuriam judicatum sit: agenti hoc interdictum objicienda erit exceptio rei judicate: ne de hoc quaeratur, an sit in potestate, sed an sit judicatum. — § 5. Si quis filiam suam, quæ mihi nupta sit, velit abducere, vel exhiberi sibi desideret: an adversus interdictum exceptio danda sit, si forte pater concordans matrimonium, forte et liberis subnixum, velit dissolvere? Et certo jure utimur, ne bene concordantia⁵ matrimonia jure patriæ potestatis turbentur: quod tamen sic erit adhibendum, ut patri persuadeatur, ne acerbe patriam potestatem exerceat.

d. l. — 10. L. 5, § 1, supr. de suspect. — 11. L. 2, C. de liber. exhibend. — 12. L. 1, L. 2, infr. de accusat. — 13. L. 5, in fin. infr. de popularib. act. — 14. L. 2, infr. d. t.; L. 18, supr. de testam. tut. — 15. L. 3, infr. ad SC. Turpill. — L. 1, C. de advocat. divers. judic. 1; L. 11 C. de accusat. — 16. L. 3, § 7, supr. h. t. — 17. L. 2, supr. quib. vel hypoth. — 2. L. 19, C. de usur. — 3. L. 24, § 1; L. 55, in fin. supr. locati. — 4. L. 15, § ult.; L. 14, supr. d. t. — 5. L. 55, C. 7. — 3. L. ult. C. h. t.; L. 11, L. 14 C. de nupt.

2. HERMOGENIANUS, lib. 6 juris Epitomarum.

Imo magis de uxore exhibenda ac ducenda pater etiam, qui filiam in potestate habet, a⁴ marito recte convenitur.

3. ULPIANUS, lib. 71, ad Edictum.

Deinde ait prætor: *Si Lucius Titius in potestate Lucii Titii est: quo minus eum Lucio Titio ducere liceat, vim fieri veto.* — § 1. Superiora interdicta exhibitoria sunt: hoc est, pertinent ad exhibitionem liberorum, cæterorumque, de quibus supra diximus: hoc autem interdictum pertinet ad ductionem, ut ducere quis possit eos, in quos habet jus ductionis. Itaque prius interdictum, quod est de liberis exhibendis, præparatorium est hujus interdicti: quo magis enim quis duci possit, exhibendus fuit. — § 2. Ex hisdem causis hoc interdictum tribuendum est, ex quibus causis de exhibendis liberis competere diximus: itaque quæcumque ibi² diximus, eadem hic quoque dicta accipienda sunt. — § 3. Hoc autem interdictum competit non adversus ipsum filium, quem quis ducere vult: sed utique esse debet is, qui eum interdicto defendat. Cæterum cessat interdictum, ut ducere quis possit eos, in quos habet jus ductionis. Itaque prius interdictum, quod est de liberis exhibendis, præparatorium est hujus interdicti: quo magis enim quis duci possit, exhibendus fuit. — § 2. Ex hisdem causis hoc interdictum tribuendum est, ex quibus causis de exhibendis liberis competere diximus: itaque quæcumque ibi² diximus, eadem hic quoque dicta accipienda sunt. — § 3. Hoc autem interdictum competit non adversus ipsum filium, quem quis ducere vult: sed utique esse debet is, qui eum interdicto defendat. Cæterum cessat interdictum, ut ducere quis possit eos, in quos habet jus ductionis. Itaque prius interdictum, quod est de liberis exhibendis, præparatorium est hujus interdicti: quo magis enim quis duci possit, exhibendus fuit. — § 2. Ex hisdem causis hoc interdictum tribuendum est, ex quibus causis de exhibendis liberis competere diximus: itaque quæcumque ibi² diximus, eadem hic quoque dicta accipienda sunt. — § 3. Hoc autem interdictum competit non adversus ipsum filium, quem quis ducere vult: sed utique esse debet is, qui eum interdicto defendat. Cæterum cessat interdictum, ut ducere quis possit eos, in quos habet jus ductionis. Itaque prius interdictum, quod est de liberis exhibendis, præparatorium est hujus interdicti: quo magis enim quis duci possit, exhibendus fuit. — § 2. Ex hisdem causis hoc interdictum tribuendum est, ex quibus causis de exhibendis liberis competere diximus: itaque quæcumque ibi² diximus, eadem hic quoque dicta accipienda sunt. — § 3. Hoc autem interdictum competit non adversus ipsum filium, quem quis ducere vult: sed utique esse debet is, qui eum interdicto defendat. Cæterum cessat interdictum, ut ducere quis possit eos, in quos habet jus ductionis. Itaque prius interdictum, quod est de liberis exhibendis, præparatorium est hujus interdicti: quo magis enim quis duci possit, exhibendus fuit. — § 2. Ex hisdem causis hoc interdictum tribuendum est, ex quibus causis de exhibendis liberis competere diximus: itaque quæcumque ibi² diximus, eadem hic quoque dicta accipienda sunt. — § 3. Hoc autem interdictum competit non adversus ipsum filium, quem quis ducere vult: sed utique esse debet is, qui eum interdicto defendat. Cæterum cessat interdictum, ut ducere quis possit eos, in quos habet jus ductionis. Itaque prius interdictum, quod est de liberis exhibendis, præparatorium est hujus interdicti: quo magis enim quis duci possit, exhibendus fuit. — § 2. Ex hisdem causis hoc interdictum tribuendum est, ex quibus causis de exhibendis liberis competere diximus: itaque quæcumque ibi² diximus, eadem hic quoque dicta accipienda sunt. — § 3. Hoc autem interdictum competit non adversus ipsum filium, quem quis ducere vult: sed utique esse debet is, qui eum interdicto defendat. Cæterum cessat interdictum, ut ducere quis possit eos, in quos habet jus ductionis. Itaque prius interdictum, quod est de liberis exhibendis, præparatorium est hujus interdicti: quo magis enim quis duci possit, exhibendus fuit. — § 2. Ex hisdem causis hoc interdictum tribuendum est, ex quibus causis de exhibendis liberis competere diximus: itaque quæcumque ibi² diximus, eadem hic quoque dicta accipienda sunt. — § 3. Hoc autem interdictum competit non adversus ipsum filium, quem quis ducere vult: sed utique esse debet is, qui eum interdicto defendat. Cæterum cessat interdictum, ut ducere quis possit eos, in quos habet jus ductionis. Itaque prius interdictum, quod est de liberis exhibendis, præparatorium est hujus interdicti: quo magis enim quis duci possit, exhibendus fuit. — § 2. Ex hisdem causis hoc interdictum tribuendum est, ex quibus causis de exhibendis liberis competere diximus: itaque quæcumque ibi² diximus, eadem hic quoque dicta accipienda sunt. — § 3. Hoc autem interdictum competit non adversus ipsum filium, quem quis ducere vult: sed utique esse debet is, qui eum interdicto defendat. Cæterum cessat interdictum, ut ducere quis possit eos, in quos habet jus ductionis. Itaque prius interdictum, quod est de liberis exhibendis, præparatorium est hujus interdicti: quo magis enim quis duci possit, exhibendus fuit. — § 2. Ex hisdem causis hoc interdictum tribuendum est, ex quibus causis de exhibendis liberis competere diximus: itaque quæcumque ibi² diximus, eadem hic quoque dicta accipienda sunt. — § 3. Hoc autem interdictum competit non adversus ipsum filium, quem quis ducere vult: sed utique esse debet is, qui eum interdicto defendat. Cæterum cessat interdictum, ut ducere quis possit eos, in quos habet jus ductionis. Itaque prius interdictum, quod est de liberis exhibendis, præparatorium est hujus interdicti: quo magis enim quis duci possit, exhibendus fuit. — § 2. Ex hisdem causis hoc interdictum tribuendum est, ex quibus causis de exhibendis liberis competere diximus: itaque quæcumque ibi² diximus, eadem hic quoque dicta accipienda sunt. — § 3. Hoc autem interdictum competit non adversus ipsum filium, quem quis ducere vult: sed utique esse debet is, qui eum interdicto defendat. Cæterum cessat interdictum, ut ducere quis possit eos, in quos habet jus ductionis. Itaque prius interdictum, quod est de liberis exhibendis, præparatorium est hujus interdicti: quo magis enim quis duci possit, exhibendus fuit. — § 2. Ex hisdem causis hoc interdictum tribuendum est, ex quibus causis de exhibendis liberis competere diximus: itaque quæcumque ibi² diximus, eadem hic quoque dicta accipienda sunt. — § 3. Hoc autem interdictum competit non adversus ipsum filium, quem quis ducere vult: sed utique esse debet is, qui eum interdicto defendat. Cæterum cessat interdictum, ut ducere quis possit eos, in quos habet jus ductionis. Itaque prius interdictum, quod est de liberis exhibendis, præparatorium est hujus interdicti: quo magis enim quis duci possit, exhibendus fuit. — § 2. Ex hisdem causis hoc interdictum tribuendum est, ex quibus causis de exhibendis liberis competere diximus: itaque quæcumque ibi² diximus, eadem hic quoque dicta accipienda sunt. — § 3. Hoc autem interdictum competit non adversus ipsum filium, quem quis ducere vult: sed utique esse debet is, qui eum interdicto defendat. Cæterum cessat interdictum, ut ducere quis possit eos, in quos habet jus ductionis. Itaque prius interdictum, quod est de liberis exhibendis, præparatorium est hujus interdicti: quo magis enim quis duci possit, exhibendus fuit. — § 2. Ex hisdem causis hoc interdictum tribuendum est, ex quibus causis de exhibendis liberis competere diximus: itaque quæcumque ibi² diximus, eadem hic quoque dicta accipienda sunt. — § 3. Hoc autem interdictum competit non adversus ipsum filium, quem quis ducere vult: sed utique esse debet is, qui eum interdicto defendat. Cæterum cessat interdictum, ut ducere quis possit eos, in quos habet jus ductionis. Itaque prius interdictum, quod est de liberis exhibendis, præparatorium est hujus interdicti: quo magis enim quis duci possit, exhibendus fuit. — § 2. Ex hisdem causis hoc interdictum tribuendum est, ex quibus causis de exhibendis liberis competere diximus: itaque quæcumque ibi² diximus, eadem hic quoque dicta accipienda sunt. — § 3. Hoc autem interdictum competit non adversus ipsum filium, quem quis ducere vult: sed utique esse debet is, qui eum interdicto defendat. Cæterum cessat interdictum, ut ducere quis possit eos, in quos habet jus ductionis. Itaque prius interdictum, quod est de liberis exhibendis, præparatorium est hujus interdicti: quo magis enim quis duci possit, exhibendus fuit. — § 2. Ex hisdem causis hoc interdictum tribuendum est, ex quibus causis de exhibendis liberis competere diximus: itaque quæcumque ibi² diximus, eadem hic quoque dicta accipienda sunt. — § 3. Hoc autem interdictum competit non adversus ipsum filium, quem quis ducere vult: sed utique esse debet is, qui eum interdicto defendat. Cæterum cessat interdictum, ut ducere quis possit eos, in quos habet jus ductionis. Itaque prius interdictum, quod est de liberis exhibendis, præparatorium est hujus interdicti: quo magis enim quis duci possit, exhibendus fuit. — § 2. Ex hisdem causis hoc interdictum tribuendum est, ex quibus causis de exhibendis liberis competere diximus: itaque quæcumque ibi² diximus, eadem hic quoque dicta accipienda sunt. — § 3. Hoc autem interdictum competit non adversus ipsum filium, quem quis ducere vult: sed utique esse debet is, qui eum interdicto defendat. Cæterum cessat interdictum, ut ducere quis possit eos, in quos habet jus ductionis. Itaque prius interdictum, quod est de liberis exhibendis, præparatorium est hujus interdicti: quo magis enim quis duci possit, exhibendus fuit. — § 2. Ex hisdem causis hoc interdictum tribuendum est, ex quibus causis de exhibendis liberis competere diximus: itaque quæcumque ibi² diximus, eadem hic quoque dicta accipienda sunt. — § 3. Hoc autem interdictum competit non adversus ipsum filium, quem quis ducere vult: sed utique esse debet is, qui eum interdicto defendat. Cæterum cessat interdictum, ut ducere quis possit eos, in quos habet jus ductionis. Itaque prius interdictum, quod est de liberis exhibendis, præparatorium est hujus interdicti: quo magis enim quis duci possit, exhibendus fuit. — § 2. Ex hisdem causis hoc interdictum tribuendum est, ex quibus causis de exhibendis liberis competere diximus: itaque quæcumque ibi² diximus, eadem hic quoque dicta accipienda sunt. — § 3. Hoc autem interdictum competit non adversus ipsum filium, quem quis ducere vult: sed utique esse debet is, qui eum interdicto defendat. Cæterum cessat interdictum, ut ducere quis possit eos, in quos habet jus ductionis. Itaque prius interdictum, quod est de liberis exhibendis, præparatorium est hujus interdicti: quo magis enim quis duci possit, exhibendus fuit. — § 2. Ex hisdem causis hoc interdictum tribuendum est, ex quibus causis de exhibendis liberis competere diximus: itaque quæcumque ibi² diximus, eadem hic quoque dicta accipienda sunt. — § 3. Hoc autem interdictum competit non adversus ipsum filium, quem quis ducere vult: sed utique esse debet is, qui eum interdicto defendat. Cæterum cessat interdictum, ut ducere quis possit eos, in quos habet jus ductionis. Itaque prius interdictum, quod est de liberis exhibendis, præparatorium est hujus interdicti: quo magis enim quis duci possit, exhibendus fuit. — § 2. Ex hisdem causis hoc interdictum tribuendum est, ex quibus causis de exhibendis liberis competere diximus: itaque quæcumque ibi² diximus, eadem hic quoque dicta accipienda sunt. — § 3. Hoc autem interdictum competit non adversus ipsum filium, quem quis ducere vult: sed utique esse debet is, qui eum interdicto defendat. Cæterum cessat interdictum, ut ducere quis possit eos, in quos habet jus ductionis. Itaque prius interdictum, quod est de liberis exhibendis, præparatorium est hujus interdicti: quo magis enim quis duci possit, exhibendus fuit. — § 2. Ex hisdem causis hoc interdictum tribuendum est, ex quibus causis de exhibendis liberis competere diximus: itaque quæcumque ibi² diximus, eadem hic quoque dicta accipienda sunt. — § 3. Hoc autem interdictum competit non adversus ipsum filium, quem quis ducere vult: sed utique esse debet is, qui eum interdicto defendat. Cæterum cessat interdictum, ut ducere quis possit eos, in quos habet jus ductionis. Itaque prius interdictum, quod est de liberis exhibendis, præparatorium est hujus interdicti: quo magis enim quis duci possit, exhibendus fuit. — § 2. Ex hisdem causis hoc interdictum tribuendum est, ex quibus causis de exhibendis liberis competere diximus: itaque quæcumque ibi² diximus, eadem hic quoque dicta accipienda sunt. — § 3. Hoc autem interdictum competit non adversus ipsum filium, quem quis ducere vult: sed utique esse debet is, qui eum interdicto defendat. Cæterum cessat interdictum, ut ducere quis possit eos, in quos habet jus ductionis. Itaque prius interdictum, quod est de liberis exhibendis, præparatorium est hujus interdicti: quo magis enim quis duci possit, exhibendus fuit. — § 2. Ex hisdem causis hoc interdictum tribuendum est, ex quibus causis de exhibendis liberis competere diximus: itaque quæcumque ibi² diximus, eadem hic quoque dicta accipienda sunt. — § 3. Hoc autem interdictum competit non adversus ipsum filium, quem quis ducere vult: sed utique esse debet is, qui eum interdicto defendat. Cæterum cessat interdictum, ut ducere quis possit eos, in quos habet jus ductionis. Itaque prius interdictum, quod est de liberis exhibendis, præparatorium est hujus interdicti: quo magis enim quis duci possit, exhibendus fuit. — § 2. Ex hisdem causis hoc interdictum tribuendum est, ex quibus causis de exhibendis liberis competere diximus: itaque quæcumque ibi² diximus, eadem hic quoque dicta accipienda sunt. — § 3. Hoc autem interdictum competit non adversus ipsum filium, quem quis ducere vult: sed utique esse debet is, qui eum interdicto defendat. Cæterum cessat interdictum, ut ducere quis possit eos, in quos habet jus ductionis. Itaque prius interdictum, quod est de liberis exhibendis, præparatorium est hujus interdicti: quo magis enim quis duci possit, exhibendus fuit. — § 2. Ex hisdem causis hoc interdictum tribuendum est, ex quibus causis de exhibendis liberis competere diximus: itaque quæcumque ibi² diximus, eadem hic quoque dicta accipienda sunt. — § 3. Hoc autem interdictum competit non adversus ipsum filium, quem quis ducere vult: sed utique esse debet is, qui eum interdicto defendat. Cæterum cessat interdictum, ut ducere quis possit eos, in quos habet jus ductionis. Itaque prius interdictum, quod est de liberis exhibendis, præparatorium est hujus interdicti: quo magis enim quis duci possit, exhibendus fuit. — § 2. Ex hisdem causis hoc interdictum tribuendum est, ex quibus causis de exhibendis liberis competere diximus: itaque quæcumque ibi² diximus, eadem hic quoque dicta accipienda sunt. — § 3. Hoc autem interdictum competit non adversus ipsum filium, quem quis ducere vult: sed utique esse debet is, qui eum interdicto defendat. Cæterum cessat interdictum, ut ducere quis possit eos, in quos habet jus ductionis. Itaque prius interdictum, quod est de liberis exhibendis, præparatorium est hujus interdicti: quo magis enim quis duci possit, exhibendus fuit. — § 2. Ex hisdem causis hoc interdictum tribuendum est, ex quibus causis de exhibendis liberis competere diximus: itaque quæcumque ibi² diximus, eadem hic quoque dicta accipienda sunt. — § 3. Hoc autem interdictum competit non adversus ipsum filium, quem quis ducere vult: sed utique esse debet is, qui eum interdicto defendat. Cæterum cessat interdictum, ut ducere quis possit eos, in quos habet jus ductionis. Itaque prius interdictum, quod est de liberis exhibendis, præparatorium est hujus interdicti: quo magis enim quis duci possit, exhibendus fuit. — § 2. Ex hisdem causis hoc interdictum tribuendum est, ex quibus causis de exhibendis liberis competere diximus: itaque quæcumque ibi² diximus, eadem hic quoque dicta accipienda sunt. — § 3. Hoc autem interdictum competit non adversus ipsum filium, quem quis ducere vult: sed utique esse debet is, qui eum interdicto defendat. Cæterum cessat interdictum, ut ducere quis possit eos, in quos habet jus ductionis. Itaque prius interdictum, quod est de liberis exhibendis, præparatorium est hujus interdicti: quo magis enim quis duci possit, exhibendus fuit. — § 2. Ex hisdem causis hoc interdictum tribuendum est, ex quibus causis de exhibendis liberis competere diximus: itaque quæcumque ibi² diximus, eadem hic quoque dicta accipienda sunt. — § 3. Hoc autem interdictum competit non adversus ipsum filium, quem quis ducere vult: sed utique esse debet is, qui eum interdicto defendat. Cæterum cessat interdictum, ut ducere quis possit eos, in quos habet jus ductionis. Itaque prius interdictum, quod est de liberis exhibendis, præparatorium est hujus interdicti: quo magis enim quis duci possit, exhibendus fuit. — § 2. Ex hisdem causis hoc interdictum tribuendum est, ex quibus causis de exhibendis liberis competere diximus: itaque quæcumque ibi² diximus, eadem hic quoque dicta accipienda sunt. — § 3. Hoc autem interdictum competit non adversus ipsum filium, quem quis ducere vult: sed utique esse debet is, qui eum interdicto defendat. Cæterum cessat interdictum, ut ducere quis possit eos, in quos habet jus ductionis. Itaque prius interdictum, quod est de liberis exhibendis, præparatorium est hujus interdicti: quo magis enim quis duci possit, exhibendus fuit. — § 2. Ex hisdem causis hoc interdictum tribuendum est, ex quibus causis de exhibendis liberis competere diximus: itaque quæcumque ibi² diximus, eadem hic quoque dicta accipienda sunt. — § 3. Hoc autem interdictum competit non adversus ipsum filium, quem quis ducere vult: sed utique esse debet is, qui eum interdicto defendat. Cæterum cessat interdictum, ut ducere quis possit eos, in quos habet jus ductionis. Itaque prius interdictum, quod est de liberis exhibendis, præparatorium est hujus interdicti: quo magis enim quis duci possit, exhibendus fuit. — § 2. Ex hisdem causis hoc interdictum tribuendum est, ex quibus causis de exhibendis liberis competere diximus: itaque quæcumque ibi² diximus, eadem hic quoque dicta accipienda sunt. — § 3. Hoc autem interdictum competit non adversus ipsum filium, quem quis ducere vult: sed utique esse debet is, qui eum interdicto defendat. Cæterum cessat interdictum, ut ducere quis possit eos, in quos habet jus ductionis. Itaque prius interdictum, quod est de liberis exhibendis, præparatorium est hujus interdicti: quo magis enim quis duci possit, exhibendus fuit. — § 2. Ex hisdem causis hoc interdictum tribuendum est, ex quibus causis de exhibendis liberis competere diximus: itaque quæcumque ibi² diximus, eadem hic quoque dicta accipienda sunt. — § 3. Hoc autem interdictum competit non adversus ipsum filium, quem quis ducere vult: sed utique esse debet is, qui eum interdicto defendat. Cæterum cessat interdictum, ut ducere quis possit eos, in quos habet jus ductionis. Itaque prius interdictum, quod est de liberis exhibendis, præparatorium est hujus interdicti: quo magis enim quis duci possit, exhibendus fuit. — § 2. Ex hisdem causis hoc interdictum tribuendum est, ex quibus causis de exhibendis liberis competere diximus: itaque quæcumque ibi² diximus, eadem hic quoque dicta accipienda sunt. — § 3. Hoc autem interdictum competit non adversus ipsum filium, quem quis ducere vult: sed utique esse debet is, qui eum interdicto defendat. Cæterum cessat interdictum, ut ducere quis possit eos, in quos habet jus ductionis. Itaque prius interdictum, quod est de liberis exhibendis, præparatorium est hujus interdicti: quo magis enim quis duci possit, exhibendus fuit. — § 2. Ex hisdem causis hoc interdictum tribuendum est, ex quibus causis de exhibendis liberis competere diximus: itaque quæcumque ibi² diximus, eadem hic quoque dicta accipienda sunt. — § 3. Hoc autem interdictum competit non adversus ipsum filium, quem quis ducere vult: sed utique esse debet is, qui eum interdicto defendat. Cæterum cessat interdictum, ut ducere quis possit eos, in quos habet jus ductionis. Itaque prius interdictum, quod est de liberis exhibendis, præparatorium est hujus interdicti: quo magis enim quis duci possit, exhibendus fuit. — § 2. Ex hisdem causis hoc interdictum tribuendum est, ex quibus causis de exhibendis liberis competere diximus: itaque quæcumque ibi² diximus, eadem hic quoque dicta accipienda sunt. — § 3. Hoc autem interdictum competit non adversus ipsum filium, quem quis ducere vult: sed utique esse debet is, qui eum interdicto defendat. Cæterum cessat interdictum, ut ducere quis possit eos, in quos habet jus ductionis. Itaque prius interdictum, quod est de liberis exhibendis, præparatorium est hujus interdicti: quo magis enim quis duci possit, exhibendus fuit. — § 2. Ex hisdem causis hoc interdictum tribuendum est, ex quibus causis de exhibendis liberis competere diximus: itaque quæcumque ibi² diximus, eadem hic quoque dicta accipienda sunt. — § 3. Hoc autem interdictum competit non adversus ipsum filium, quem quis ducere vult: sed utique esse debet is, qui eum interdicto defendat. Cæterum cessat interdictum, ut ducere quis possit eos, in quos habet jus ductionis. Itaque prius interdictum, quod est de liberis exhibendis, præparatorium est hujus interdicti: quo magis enim quis duci possit, exhibendus fuit. — § 2. Ex hisdem causis hoc interdictum tribuendum est, ex quibus causis de exhibendis liberis competere diximus: itaque quæcumque ibi² diximus, eadem hic quoque dicta accipienda sunt. — § 3. Hoc autem interdictum competit non adversus ipsum filium, quem quis ducere vult: sed utique esse debet is, qui eum interdicto defendat. Cæterum cessat interdictum, ut ducere quis possit eos, in quos habet jus ductionis. Itaque prius interdictum, quod est de liberis exhibendis, præparatorium est hujus interdicti: quo magis enim quis duci possit, exhibendus fuit. — § 2. Ex hisdem causis hoc interdictum tribuendum est, ex quibus causis de exhibendis liberis competere diximus: itaque quæcumque ibi² diximus, eadem hic quoque dicta accipienda sunt. — § 3. Hoc autem interdictum competit non adversus ipsum filium, quem quis ducere vult: sed utique esse debet is, qui eum interdicto defendat. Cæterum cessat interdictum, ut ducere quis possit eos, in quos habet jus ductionis. Itaque prius interdictum, quod est de liberis exhibendis, præparatorium est hujus interdicti: quo magis enim quis duci possit, exhibendus fuit. — § 2. Ex hisdem causis hoc interdictum tribuendum est, ex quibus causis de exhibendis liberis competere diximus: itaque quæcumque ibi² diximus, eadem hic quoque dicta accipienda sunt. — § 3. Hoc autem interdictum competit non adversus ipsum filium, quem quis ducere vult: sed utique esse debet is, qui eum interdicto defendat. Cæterum cessat interdictum, ut ducere quis possit eos, in quos habet jus ductionis. Itaque prius interdictum, quod est de liberis exhibendis, præparatorium est hujus interdicti: quo magis enim quis duci possit, exhibendus fuit. — § 2. Ex hisdem causis hoc interdictum tribuendum est, ex quibus causis de exhibendis liberis competere diximus: itaque quæcumque ibi² diximus, eadem hic quoque dicta accipienda sunt. — § 3. Hoc autem interdictum competit non adversus ipsum filium, quem quis ducere vult: sed utique esse debet is, qui eum interdicto defendat. Cæterum cessat interdictum, ut ducere quis possit eos, in quos habet jus ductionis. Itaque prius interdictum, quod est de liberis exhibendis, præparatorium est hujus interdicti: quo magis enim quis duci possit, exhibendus fuit. — § 2. Ex hisdem causis hoc interdictum tribuendum est, ex quibus causis de exhibendis liberis competere diximus: itaque quæcumque ibi² diximus, eadem hic quoque dicta accipienda sunt. — § 3. Hoc autem interdictum competit non adversus ipsum filium, quem quis ducere vult: sed utique esse debet is, qui eum interdicto defendat. Cæterum cessat interdictum, ut ducere quis possit eos, in quos habet jus ductionis. Itaque prius interdictum, quod est de liberis exhibendis, præparatorium est hujus interdicti: quo magis enim quis duci possit, exhibendus fuit. — § 2. Ex hisdem causis hoc interdictum tribuendum est, ex quibus causis de exhibendis liberis competere diximus: itaque quæcumque ibi² diximus, eadem hic quoque dicta accipienda sunt. — § 3. Hoc autem interdictum competit non adversus ipsum filium, quem quis ducere vult: sed utique esse debet is, qui eum interdict